

5787—1978-79—20 000 (M-S) **HALSSAAR** J4

In the Supreme Court of South Africa
In die Hooggeregshof van Suid-Afrika

(Appel) DIVISION)
AFDELING)

**APPEAL IN CRIMINAL CASE
APPEL IN STRAFSAAK**

B. RADENEYER, N ISMAIL, C. AUGUST

Appellant

versus/teen

DIE STADT

Respondent

Appellant's Attorney
Prokureur van Appellant. *Pro Deo*

Respondent's Attorney
Prokureur van Respondent P. G. Bloembergen

Appellant's Advocate ^{2.}
Advokaat van Appellant.

1. Huld Lunde - P.E
2. Mrs M M Beckes, Posbus 87 Buitenzorg
Respondent's Address

Respondent's Advocate
Advokaat van Respondent Schneller

Set down for hearing on
Op die rol geplaas vir verhoor op

SOKPA : Coram : Muller, Vijay AR & Botha WAR

Vinny Applegate Wrentham, MA
 Berkley

Vin. Report to: Dr. Schaller

Verstärkung der ...

Therese M. Johnson, wife

Substituents: CH_3 and CH_2CH_3

Gründe: 10140 - 10143

WITSPARK

Appelle

HOP NR 1

45. v

7-10 80 Q 930 m

ad. loc. ref. p. 10

ac

BARRY RADEMEYER.....1ste APPELLANT

NAZEER ISMAIL.....2de APPELLANT

CHARLES AUGUST3de APPELLANT

en

DIE STAATRESPONDENT

IN DIE HOOGGEREGSHOF VAN SUID-AFRIKA

APPELAFDELING

In die saak tussen

BARRY RADEMEYEREerste Appellant

NAZEER ISMAILTweede Appellant

CHARLES AUGUST.....Derde Appellant

en

DIE STAATRespondent

Coram: MULLER et VILJOEN, ARR, et BOTHA, Wrn AR.

Aangehoor : 25 September 1980.

Gelewer : 7 Oktober 1980.

UITSpraak

MULLER, AR :

Op die aand van 23 Maart 1979 is n Kleurling-
man, Wayman Boucher, vermoor in n huis in Hidgestraat,
Salt Lake, in die distrik Port Elizabeth.

Die.../2

Die oorledene is dood as gevolg van veelvuldige steekwonde sommige waarvan die nekslagaar, hart en longe geopenetreer het.

Dit skyn gemene saak te wees dat op daardie aand daar 6 mense in genoemde huis geslaap het, naamlik,

- (i) die oorledene,
- (ii) Tommie Jansen,
- (iii) Johanna Jaftha,
- (iv) Elizabeth Ackerman, en
- (v) twee klein kinders.

Vroeg die aand, toe dit reeds donker was, het n groep persone by die agterdeur van die huis, wat bestaan uit twee kamers, die oorledene se naam uitgeroep. Geen antwoord is daarop gegee nie, en toe beweeg die groep na die voorkant van die huis. Daar het van hulle n voorvenster stukkend geslaan en toe die voordeur oopgeskop. Daarna het n aantal van hulle die huis binnegegaan en het hulle, of van

hulle..../3

hulle, die oorledene, wat reeds gelê het, aangeval en doodgesteek.

Ek kan hier noem dat by die verhoor daar deur etlike getuies gepraat is van twee bendes wat in die omgewing aangetref word, naamlik, die Mafias en die Mongrels, wat gereeld mekaar aanval.

Die drie appellante is saam met drie ander persone in die Suid-Oos Kaapse Plaaslike Afdeling aangekla van die moord op die oorledene.

Die appellante is in die verhoor soos volg na verwys:

beskuldigde no 2 (Rademeyer)

beskuldigde no 5 (Ismail)

beskuldigde no 6 (August)

Drie van die persone wat saam met die oorledene die betrokke aand in die huis geslaap het (Tommie Jansen, Johanna Jafta en Elizabeth Ackerman) is as staatsgetuies by die verhoor geroep. Hoofsaaklik moes hulle die persone

identifiseer.../4

identifiseer wat die oorledene aangerand en doodgesteek het.

Die getuienis van Tommie Jansen was dat die derde appellant (Charles August) die voorvenster van die huis stukkend geslaan het en hy het hom ook uitgeken as een van die persone wat die oorledene met 'n mes gesteek het. Hy het ook getuig dat die oorledene, terwyl hy aangerand is, gesê het

"Natie wees my tog genadig asseblief."

Hy het verduidelik dat die tweede appellant (Nazeer Ismail) as Natie bekend staan.

Johanna Jafta se getuienis was dat sy gesien het hoe die oorledene gesteek word. Sy het twee van die aanvallers wat die oorledene gesteek het uitgeken as die eerste appellant (Barry Rademeyer) en die tweede appellant (Nazeer Ismail). Haar getuienis was dat eersgenoemde 'n wapen gehad het wat na 'n swaard gelyk het en laasgenoemde 'n lang mes. Hier kan gemeld word dat sy op 4 April 1979

op...../5

op n uitkenningsparade die eerste appellant aan die polisie uitgewys het as een van die persone wat die oorledene gesteek het.

Elizabeth Ackerman se getuienis was dat van die persone wat die huis binnegekom het die volgende was:

die eerste appellant (Barry Rademeyer)

die tweede appellant (Nazeer Ismail)

die derde appellant (Charles August).

Sy het gesien dat hulle gewapen is en die oorledene bydam maar kon nie sê wie die oorledene gesteek het nie. Ook sy het die eerste appellant op die uitkenningsparade uitgewys.

By die verhoor is n verklaring wat die tweede appellant (Nazeer Ismail) op 7 Mei 1979 voor n landdros afgelê het as bewysstuk deur die Staat ingedien. In daardie verklaring het die tweede appellant gesê dat hy een van die aanvallers van die oorledene was en hom met n mes gesteek het.

Aldrie.... /6

Aldrie die appellante het by die verhoor getuig.

Die eerste appellant se getuienis was dat hy daardie aand by n vriend se huis was en saam met n vrou, Susan Warre, geslaap het. Hy was, volgens hom, daardie aand nie by die huis waar die oorledene vermoor is nie. n Getuie, Maggie Meyers, het namens hom in hierdie verband getuig.

Hier kan gemeld word dat Susan Warre later deur die Staat geroep is en ontken het dat die eerste appellant en sy ooit saam geslaap het.

Die tweede appellant se getuienis was dat hy daardie aand gevra is deur n groep persone om te gaan wys waar die oorledene is. Hy het dit gedoen maar hy het nie by die huis ingegaan nie. Hy het buite gebly en het net n venster stukkend geslaan.

Die derde appellant het getuig dat hy daardie aand by sy huis was en nie naby die huis was waar die oorledene geslaap het nie. Hy het ook n getuie, Isaac Hendricks, geroep in verband met sy alibi.

Na..../7

Na die staatsaak is een van die ander drie persone wat saam met die appellante aangekla is ontslaan omdat daar geen getuienis was wat hom met die misdaad verbind nie en die ander twee van die drie persone is aan die einde van die saak ontslaan weens gebrek aan getuienis teen hulle.

Die drie appellante is deur die verhoorhof (SMALBERGER, R, en assessore) skuldig bevind aan moord sonder versagende omstandighede, en hulle is gevolglik tot die dood veroordeel.

Hulle kom nou na hierdie hof in hoër beroep teen hulle skuldigbevindings en vonnisse.

Die betoë wat voor ons aangevoer is ten behoeve van die appellante was nie dieselfde nie. Dit sal dus verkieslik wees om die betoë namens elk van die appellante afsonderlik te behandel, en ek begin met die eerste appellant, Barry Rademeyer.

Sy advokaat het aangevoer dat die verhoorhof ge-

fouteer.../8

fouteer het om te veel gewig te heg aan die feit dat op n uitkenningsparade die staatsgetuies Johanna Jafta en Elizabeth Ackerman die eerste appellant uitgeken het as een van die persone wat die oorledene aangeval het. Die advokaat se stelling was dat, omdat genoemde staatsgetuies die eerste appellant voor die moord gesien het en van hom geweet het, hulle voorafkennis in beide gevalle die waarde van die bewysgewig van die uitkenningsparade negeer. Ek kan nie met hierdie betoog saamstem nie. Dieselfde soort argument is voor SMALBERGER, R, voorgedra toe aansoek om verlof tot appèl gedoen is. Die geleerde regter het daaromtrent die volgende gesê:

"Mnr van der Linde het ook daarop gewys dat ek bevind het in my uitspraak dat die uitwysing deur Johanna Jafta en Elizabeth Ackerman van die applikant op die uitkenningsparade wat gehou is na die misdaad, n aanduiding van die betroubaarheid van hulle uitwysing van hom as een van die persone verantwoordelik vir die oorledene se

dood was en dat ek fouteer het daardeur aangesien sodanige uitwysing in die lig van die feit dat albei getuies vooraf die applikant geken het, nie as 'n aanduiding van betroubaarheid aan hulle kant beskou kan word nie.

Ek is nog die mening toegedaan dat in die omstandighede van hierdie saak waar applikant (Barry Rademeyer) nie aan hulle goed bekend was nie, dat die uitkenning van hom op 'n identifikasieparade wat behoorlik gehou is 'n groter aanduiding is van standhoudendheid aan hulle kant as die geval sou gewees het as hulle hom vir die eerste keer na die voorval in die hof uitgewys het en alhoewel sodanige uitwysing nie deurslaggewend is wat hulle betroubaarheid betref nie, glo ek dat dit wel 'n aanduiding is en ek stel dit nie hoër as dit nie, en het dit ook nie hoër as dit gestel in die uitspraak nie, van hulle betroubaarheid as getuies wel is.

Gevolglik op dié grond ook glo ek nie dat 'n ander hof tot 'n ander gevolgtrekking sou kom nie en al sou dit bevind word dat ons te ver gegaan het deur te bevind

dat die uitwysing op die identifikasieparade n aanduiding van betroubaarheid was, glo ek dat in die lig van die indruk wat hierdie getuies op ons gemaak het en ons ander bevindings aangaande hulle eerlikheid en betroubaarheid, dit in elk geval geen verskil sou maak op die uiteindelijke aanvaarding van hulle getuienis nie."

Albei die getuies, Johanna Jafta en Elizabeth Ackerman, was deur die verhoorhof as eerlike en betroubare getuies bevind. Beide van hulle het getuig dat hulle voorheen die eerste appellant gesien het maar hom eintlik nie geken het nie. Ek kan glad nie sien hoedat hierdie voorafkennis die bewysgewig van hulle uitkenning op die parade negeer of enigsins affekteer nie, en dit veral waar die verhoorhof bevind het dat hulle eerlike en betroubare getuies was.

Net soos voor die verhoorhof, het die advokaat vir die eerste appellant voor ons gewys op verskille in die ~~weergawes van die staatsgetuies Tommie Jansen, Johanna Jafta en Elizabeth Ackerman.~~ In hierdie verband het die verhoor-

regter.../11

regter die volgende in sy uitspraak gesê:

"Nou, die kort-opsomming wat ek gegee het van die getuienis van hierdie drie getuies sal aantoon dat daar wel verskille in hulle weergawes van die gebeure is. Ons moet natuurlik in gedagte hou dat hierdie persone rustig by hulle huis was toe hierdie bende daar ingestorm het en 'n vreesbewind in daardie huis gevoer het, gemik hoofsaaklik teen die oorledene. In die lig daarvan is dit tot 'n groot mate te verstane dat daar wel verskille in hulle getuienis sou wees. Ons het die voordeel gehad om dié drie getuies te sien getuig in die getuiebank en ons is dit eens dat aldrie getuies 'n baie goeie indruk op ons gemaak het. Veral was dit so in die geval van Elizabeth Ackerman en ook, maar miskien in 'n effense mindere mate, Johanna Jaftha en Tommie Jansen. Aldrie het ons baie indruk as eerlike getuies. Hulle voorkoms in die getuiebank, die wyse waarop hulle getuig het, die wyse waarop hulle vrae aangehoor en beantwoord het, het ons beïndruk. Ons is ook beïndruk deur die feit dat hulle nie probeer het, sover dit ons betref, om enigsins hulle getuienis aan te dik nie, maar dat

hulle die storie net vertel het
soos hulle dit daardie aand opgelet
het in die huis waar hulle was.
Ons het geen twyfel dat al drie ge-
tuies eerlike getuies was nie."

Die verhoorhof was dus terdeë bewus van die verskille wat
daar was in die weergawes van die drie getuies en het nogtans,
na behoorlike oorweging, bevind dat hulle eerlike en betrou-
bare getuies was.

Daar is nou voor ons geargumenteer dat die ver-
hoorhof die verskille in die weergawes van genoemde drie
staatsgetuies slegs geweeg het by die beoordeling van hulle
eerlikheid en nie ten opsigte van die akkuraatheid van hulle
waarnemings nie.

Hierdie betoog gaan, myns insiens, nie op nie.
Dat die verhoorhof ook gemoeid was met die akkuraatheid
van die waarnemings van die drie staatsgetuies blyk duidelik
uit die uitspraak van regter SMALBERGER. Inderdaad sê hy
in n deel van die uitspraak, nadat hy melding gemaak het
van die verskille:

"Dit is natuurlik nie net voldoende dat ons tevrede moet wees dat hulle (die drie staatsgetuies) eerlike getuies was nie; ons moet ook tevrede wees dat hulle uitkenning van die verskillende beskuldigdes betroubaar is."

Daar is ook voor ons aan die hand gedoen dat die verskille in die staatsgetuienis op 'n redelike moontlikheid dui dat daar identiteitsverwarring kon plaasgevind het.

Na my mening is daar geen sodanige moontlikheid nie. Die genoemde drie staatsgetuies is ten lengte onder-
vra oor hulle identifikasie van die appellante en daar was geensins 'n aanduiding van 'n moontlike verwarring nie.

Dan is daar gesê dat die verhoorhof verkeerdelik 'n ongunstige afleiding gemaak het van 'n deel van die getuienis van Maggie Meyers. Laasgenoemde, soos reeds gesê, is deur die eerste appellant geroep in verband met sy alibi.

Van haar het die verhoorhof gesê:

"Beskuldigde nr. 2 (eerste appellant) het geroep as 'n getuie

Maggie..../14

Maggie Meyers, ook bekend as Tunkert, en sy het grotendeels sy getuienis gestaaf in haar hoofgetuienis. Onder kruisverhoor het dit geblyk dat daar verskille was tussen hulle getuienis aangaande tye, hoeveel bier gedrink is deur beskuldigde nr 2 en David Jafta, waar die komberse gekry is wat later gebruik is onder die vyeboom, maar daardie verskille is nie van wesenlike belang nie. Wat egter wel van belang is, is dat die getuie Maggie Meyers sê dat toe dit nog skemer was en alvorens sy en die ander twee meisies in die huis in gaan, het sy gesien dat daar n ambulans en n polisievoertuig staan by die huis wat sy later verneem het die huis was waar die oorledene daardie aand aangerand is en sy sê dat sy die ander persone by haar, insluitende beskuldigde nr. 2, attent gemaak het hierop.

Dit wil ons voorkom dat hierdie n poging was aan haar kant om te wys dat die voorval by die oorledene se huis plaasgevind het toe beskuldigde nr. 2 die aand in haar teenwoordigheid was. Maar dit is duidelik uit al die getuienis dat die aanval op die oorledene plaasgevind het toe dit alreeds donker was en heelwat later die aand as wat Maggie Meyers voorgee die geval

te wees en ons vind haar getuienis in dié verband dat sy op daardie stadium n ambulans en n polisie-voertuig by die oorledene se huis gesien het, as heeltemal onwaar. Dit is dan ook opvallend dat alhoewel sy sê dat sy dit gesien het en die beskuldigde nr. 2 ook daar was op daardie stadium, beskuldigde nr. 2 hoegenaamd geen melding maak van hierdie feit nie. "

Na my oordeel was die verhoorhof geregtig om die kritiek uit te spreek wat hy wel ten opsigte van Maggie Meyers se getuienis uitgespreek het. Daarby, soos reeds hierbo gemeld, is die feit dat Susan Warre in haar getuienis ontken dat die eerste appellant, soos hy getuig het, die betrokke aand of enige ander aand by haar geslaap het.

Die verhoorregter het, na my mening, op die getuienis as n geheel korrektelik tot die volgende besluit gekom:

"Ons is dit eens dat beskuldigde nr. 2 (die eerste appellant) nie as n indrukwekkende getuie beskou kan word nie en ons is tevrede dat as daar na die getuienis in sy geheel gekyk word, ons bo

alle redelike twyfel die getuienis van die Staatsgetuies Johanna Jaftha en Elizabeth Ackerman aangaande beskuldigde nr. 2 se deelname aan die aanranding op die oorledene kan aanvaar en dat in die lig van al die getuienis die alibi geopper deur beskuldigde nr. 2 nie redelikerwys moontlik waar kan wees nie. En ons is tevrede dat die Staat bo redelike twyfel daarin geslaag het om te bewys dat hy wel een van die persone is wat op die betrokke aand die huis van die oorledene binnegegaan het en die oorledene aangerand het."

Wat versagtende omstandighede betref, is daar namens eerste appellant betoog dat die verhoorhof 'n mistasting begaan het deur te bevind dat daar geen duidelike bewys is dat die eerste appellant deur drank en/of dagga beïnvloed was nie, en deur ten onregte die groepsoptrede as verswarend te beskou terwyl dit uit die getuienis blyk, so is betoog, dat die derde appellant inderdaad 'n leiersrol gespeel het. Wat die verhoorhof in hierdie verband bevind het was die volgende:

"Dit.../17

"Dit is so, soos mnr. Van der Linde in sy betoog op gewys het, dat uit die getuienis van die Staatsgetuies dit blyk dat 'n groep mense, onder andere die drie beskuldigdes, by 'n naburige huis daardie dag gedrink en dagga gerook het. Daar is egter geen duidelike bewys dat die drie beskuldigdes ook drank gebruik het of dagga gerook het nie. Hulle het nooit in hulle getuienis te kenne gegee dat hulle op daardie spesifieke aand onder die invloed van drank of dagga was nie. Daar is niks in die getuienis van die Staatsgetuies of die gebeurtenisse wat plaasgevind het om aan te dui dat hulle enigsins aangetas is of deur drank of dagga nie. Gevolglik kan ons nie bevind dat hulle bewys het dat hulle optrede deur die inname van drank of die rook van dagga geaffekteer is nie.

Die feit dat hulle as 'n groep opgetree het die aand word aangevoer deur mnr. Van der Linde as 'n versagtende omstandigheid. Wat ons betref is dit eerder verswarend as versagtend in 'n geval soos hierdie waar daar nie sprake daarvan is dat die drie beskuldigdes deur ander lede in die groep beïnvloed is om so op te tree nie. Die aanduidings uit die Staatsgetuienis is dat aldrie die beskuldigdes 'n leidende rol gespeel het in die aandrang daardie aand op die oorledene.

Ons het reeds bevind dat die enigste redelike afleiding wat ons kan maak vanuit die getuienis is dat die beskuldigdes gegaan het die aand na die huis van die oorledene met die daadwerklike bedoeling om hom te dood en dat hulle aan daardie bedoeling uiting gegee het deur die oorledene op hierdie wreedaardige wyse aan te rand. Ons het reeds bevind dat almal wat na daardie huis toe gegaan het die gemeenskaplike doel gehad het om die oorledene te dood. In die lig van hierdie omstandighede kan dit nie gesê word dat in die geval van beskuldigdes nrs. 2 en 6 (Rademeyer en August), wie albei volwasse manne is, dat hulle hulle van die bewyslas wat op hulle rus gekwyt het om te bewys dat daar versagtende omstandighede aanwesig was nie."

Na my oordeel het die verhoorhof soos uit die voorgaande blyk, geensins n mistasting begaan nie.

Eerste appellant se appèl kan om die redes hierbo genoem nie slaag nie.

Ek kom nou by die appèl van tweede appellant (Nazeer Ismail).

Sy advokaat het op appèl toegegee dat die bevinding van die verhoorhof dat tweede appellant deelgeneem het aan die aanval op die oorledene, nie aanvegbaar is nie. Die rede waarom hierdie toegewing gemaak is, is omdat hierdie appellant, soos reeds gesê, voor die verhoor 'n verklaring voor 'n landdros gemaak het dat hy een van die aanvallers was wat die oorledene met 'n mes gestek het.

Wat wel namens tweede appellant op appèl aangevoer is, was dat die verhoorhof gefouteer het om in sy geval te bevind dat daar nie versagtende omstandighede was nie. In hierdie verband is daar deur die advokaat net gewys op sy ouderdom. Wat hierdie aspek betref, het die verhoorhof gesê:

"Met die oorweging in die geval van beskuldigde nr. 5 (tweede appellant) of daar versagtende omstandighede aanwesig is, neem ons wel deeglik kennis van die feit dat hy maar 'n man was van agtien jaar en ses of sewe maande toe die misdaad gepleeg is. Sy houding in die getuiebank dui daarop egter dat hy 'n volwassenheid het bokant sy jare en ons moet in gedagte hou dat hy een van die voorbokke was in die aanval op die oorledene.

Hy was een van die drie persone wat eerste in die kombuis was, dit was sý taak om daar die oorledene op te spoor, n taak wat hy daar verrig het, en terwyl die oorledene nog hulpeloos onder die bed was waar hy weggekruip het, was dit beskuldigde nr. 5 wat van die eerste meswonde toegedien het.

Dit is so, soos mnr. Ferreira betoog het, dat daar wel getuienis voor ons was, wat ons aanvaar, dat die oorledene uitgeroep het aan beskuldigde nr. 5 spesifiek om genade, maar dat geen genade hom deur beskuldigde nr. 5 of enigiemand anders betoon is nie.

Die omstandighede van dié misdaad, die wyse waarop dit gepleeg is en die optrede van beskuldigde nr. 5 bring ons tot die eenparige beslissing dat sy optrede veroorsaak is deur inherente boosheid aan sy kant en, dat in sy geval sy jeugdigheid alleen nie kan dien as n versagtende omstandigheid nie."

Met die bevinding vervat in die passasie wat ek nou net aangehaal het uit die uitspraak van SMALBERGER, R, met betrekking tot versagtende omstandighede wat betref die tweede appellant, kan daar na my mening geen fout gevind word nie.

Daar bly nog die appèl van derde appellant.

Die advokaat vir hierdie appellant het ook veel gewig geheg aan die verskille in die weergawes van die staatsgetuies. Ek het reeds na sodanige verskille verwys en het aangedui wat die verhoorhof se houding daaromtrent was. Dit is nie nodig om dit te herhaal nie. In hierdie verband kan ek net sê dat die staatsgetuies in November 1979 moes getuig oor 'n voorval wat in Maart van daardie jaar plaasgevind het en hulle moes getuig oor gebeure wat uiters verwarrand moes gewees het toe 'n groep persone by die huis waar almal reeds in die bed was inbars om die oorledene te vermoor. Hoofsaaklik was die verskille tussen die staatsgetuies verskille wat 'n mens onder sulke omstandighede sou verwag.

Daar was ook verskille van 'n ander aard, maar wat nie die verhoorhof beïnvloed het om tot 'n ander besluit te kom nie as dat die drie staatsgetuies, Tommie Jansen, Johanna Jaftha en Elizabeth Ackerman, eerlike en betroubare

getuies..../22

getuies was.

Met betrekking tot die uitkenning van derde appellant het die verhoorhof gesê:

"Wat betref beskuldigde nr. 6 (derde appellant) is sy weergawe van die gebeure van die 23ste Maart 1979 dat hy die betrokke aand by die huis was, dat hy later die aand aangesluit het by n dobbelspel wat plaasgevind het in die agterplaas van die huis waar hy destyds woonagtig was en dat hy daar gedobbel het tot vroeg die volgende oggend. Soos sy advokaat ook moes geredelik toegee in sy betoog, was beskuldigde nr. 6 nie n indrukwekkende getuie nie. Hy het geroep om hom te staaf sy susterskind Isaac Hendricks. Dié het in sy hoofgetuie nis probeer voorgee dat hy die 23ste Maart onthou en dat hy saam met beskuldigde nr. 6 was daardie aand, maar onder kruisverhoor het dit duidelik geblyk dat hy geen besef hoegenaamd gehad het van die datum waaroor hy getuig het nie; dat hy met verskeie geleenthede saam met die beskuldigde nr. 6 gedobbel het en dat hy nie kon sê dat die gebeure waarvan hy gepraat het wel op die aand van die 23ste Maart plaasgevind het nie. Hy het weliswaar toegegee

onder kruisverhoor dat hy nie geweet het wat op die aand van die 23ste Maart plaasgevind het nie. Gevolglik kan sy getuienis nie as enige stawing dien vir dié van beskuldigde nr. 6 nie en afgesien van die swak indruk wat hy gemaak het, blyk dit ook dat beskuldigde nr. 6 n verklaring aan die polisie gemaak het wat in sekere opsigte teenstrydig is met die getuienis wat hy vandag afgelê het aangaande byvoorbeeld of hy n lid is van die Mafia bende en of hy die ander beskuldigdesken.

Ook in die geval van beskuldigde nr. 6 is ons tevrede dat ons die uitkenning van hom as een van die oorledene se aanvallers deur beide Elizabeth Ackerman en Tommie Jansen kan aanvaar en dat die Staat sy saak teen hom bewys het bo alle redelike twyfel."

Met daardie bevinding is daar, na my mening, geen fout te vind nie.

Die advokaat vir die derde appellant het wel betoog dat die getuie Elizabeth Ackerman op een stadium verwys het na die derde appellant as n persoon wat die betrokke aand n serp om sy kop gehad het terwyl Johanna Jaftha ook

verwys/24

verwys het na 'n persoon, waarskynlik 'n ander persoon, wat 'n serp om die kop gehad het. Uit hierdie omstandighede het die advokaat betoog dat Elizabeth Ackerman 'n persoon ander dan die derde appellant uitgeken het, en dat die enigste getuie wat in werklikheid die derde appellant uitgeken het Tommie Jansen was en dat laasgenoemde dus as 'n enkel getuie behandel moes gewees het.

Hierdie argument kan myns insiens nie slaag nie.

Elizabeth Ackerman was beslis dat sy die derde appellant daardie aand in die huis gesien het en sy het die bodeel van sy kleredrag, 'n trui, beskryf. Na my oordeel was die derde appellant behoorlik uitgeken deur beide Tommie Jansen en Elizabeth Ackerman.

Wat betref versagtende omstandighede was daar, met betrekking tot die derde appellant, geen betoog aan ons voorgedra nie. Ek stem met die verhoorhof saam dat die

getuienis.../25

getuienis geen versagtende omstandighede in sy geval aandui
nie.

Ook sy appèl kan nie slaag nie.

DIE APPÈLLE VAN ALDRIE DIE APPELLANTE WORD AFGEWYS.

G. V. R. Muller
G V R MULLER, AR.

VILJOEN, AR.)
BOTH, Wm AR.) Stem saam.